

siger det ærede Medlem til den højtærede Minister, at han skal skaffe Pengene. Jeg synes, at den højtærede Minister, og vi andre for Resten ogsaa, maa have Lov at spørge, hvor de skal komme fra. Naar der er Tale om en Bevilling paa 50 Milioner til Kød, kan man ikke skyde Spørgsmaalet om, hvorledes de skal skaffes til Veje, saa let fra sig, som det høje Ting har gjort.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger angaaende Slagterne. Den Ordning, Udvalget er blevet enigt om angaaende Slagterne, ser umaadelig pæn ud, men den er som næsten alt, hvad der kommer fra Landbrugsudvalget, kun ganske løst skitseret; Udvalget udtrykker sig i Lapidarstil, i korte og fyndige Sætninger; men udarbejdet er Forslaget ikke. Jeg er ikke overbevist om, at den Slagteriordning, som ser saa pæn ud med 7, 8 eller 9 Punkter, kan gennemføres. Jeg vil sige overfor Landbruget, at hvis det betragter Ordningen som et Offer, maa det selvfølgelig ogsaa have Ret til at forlange Sikkerhed for, at dette Offer kommer dem til gode, som det skal. Det kan ikke nytte, at Slagterne er ualmindelig brillante Folk — jeg holder meget af dem, det er mine bedste Venner —, men der er dog enkelte af dem, som er kommet i Konflikt med Sundhedslovgivningen paa en Maade, som gør os alle ondt. Naar man kan komme i Konflikt med Sundhedslovgivningen ved, at man kommer til at sælge et selvdødt Kreatur i Stedet for et friskslagt, saa er det en meget grov Fejltagelse; og kan det ske, saa kan man ogsaa tænke sig, at en eller anden kan komme til at begaa en grov Fejltagelse ved at føre sit Regnskab saaledes, at vi andre ikke kan se, om han har tjent 15 eller 20 pCt. Hvad nu angaar de Fordringer, Udvalget stiller til Slagterne om at føre et smukt Regnskab med 15 pCt, gælder det for det første, at ikke alle Slagtere kan føre et saadant Regnskab; men for det andet er der Fare for, at den samme Mand, som har flyttet et Stempel paa et Dyr, ogsaa, naar det skal være, kan flytte et Tal i en Hovedbog; slikt har vi i hvert Fald set før. Naturligvis er det kun et Mindretal, som gør det; men al Straffelovgivning giver man netop for Mindretallet og ikke for Flertallet, det er Mindretallet, man skal vogte sig for.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at søge tilvejebragt en mere betryggende Ordning med Slagterne, en lignende Ordning som den engelske Ernæringsministers Ordning med de engelske

Slagtere: en Ordning, der gaar ud paa, at de beregner en vis Pris for Kød, og saa faar de gennemsnitlig nogle faa pence, det er ikke sat procentvis som hos os, men der er fastsat, hvor meget der maa tjenes paa hvert Pund Kød i Gennemsnit, og saa maa Slagterne fordele Gevinsten; men saa vidt jeg husker, er der Maksimalpris paa enkelte gangbare Varer. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi ikke kan nøjes med en Standardpris, men for enkelte gangbare Varer vil blive tvunget til at fastsætte Maksimalpris. Jeg vil bede den højtærede Minister om paa dette Punkt at optage en Forhandling.

Jeg har ønsket at fremkomme med disse Udtalelser. Den Gruppe, jeg har den Ære at høre til, er den, som paa en vis Maade repræsenterer de fleste Anskuelser. Arbejderpartiet er et meget ensartet Parti og Landbopartiet ligeledes; men i vort Parti er baade Bymænd, Landmænd, Overklasse, Mellemlasse og Underklasse, mere statstænkende og mere interessetænkende Personer, hos os er der mere Variation. Det, der er smukt og godt, er Variationerne. Derfor vil jeg sige, at jeg repræsenterer to Standpunkter: paa den ene Side et Hensyn til Forbrugerne og paa den anden Side et Hensyn til Statskassen. Men overfor Landbrugerne vil jeg udtale, at jeg selvfølgelig forstaar og ogsaa i hele min offentlige Virksomhed skal fastholde den Rang og Følge, hvori Erhvervene kommer, det stærke Modererhverv først, saa Industri og Handel; men dog tror jeg, man maa have Lov til at bede de herrer om at tage en Smule Hensyn til Byerhvervene og til, hvad vi her mener at have Ret til at fordr.

I Forbigaaende vil jeg give en lille Oplysning i Anledning af en Ytring, der er fremkommet her. Et æret Medlem har talt meget om Forholdene i Østerrig i disse Dage. En af Aarsagerne til de østerrigske Uroligheder og til den østerrigske Mangel paa Fødevarer er de ungarske Agrarers Uvillie imod at levere det Korn, de skulde levere til Østerrig, og deres Lyst til at opfodre og sælge deres Dyr til en ganske faatallig Klasse, der kan betale bedre.

Til Slutning vil jeg gøre en Bemærkning til min ærede Ven, Hr. Hauge, og for Resten ogsaa til den højtærede Indenrigsminister. Det ærede Medlem talte saa smukt og nydeligt om, at det var umuligt at forhøje Rationerne, og mit Hjerte glædede sig saare; jeg vil kun bede det ærede Medlem sige det ikke blot hernede til os, men ogsaa til vore Venner, de Graaspurve, som staar udenfor, Syndikalisterne, der